

AJA 2011 Magazine article by Pierre Akkelian

One of the founders of the AJA, Mr. Pierre Akkelian, kindly shared his memories with us and told an inspiring story about the formation of the AJA, its first steps and further growth.

“When two Armenians meet anywhere in the world, see if they will not create a New Armenia,” wrote William Saroyan. How aptly these words describe the creation of the Armenian Jewellers’ Association.

Back in 1991, at the onset of the first Gulf War, three Armenian businessmen found themselves thrown together by fate, passengers in the first-class cabin of a Tokyo-bound Canadian Airlines flight. Vartkess Knadjian, president of the oldest diamond company in Belgium, his brother Adom and I spent the duration of the 15-hour flight discussing business and other common interests.

On arrival, Vartkess kindly introduced me to his Japanese contacts, through which my company Canadian Gem would sell approximately 15,000 wedding bands annually. One in a hundred Japanese newlyweds in those days would get married with exclusive Tresoro wedding bands handmade by Armenian jewellers in Montreal.

Vartkess and I would meet again in Tokyo in 1995. This time we were invited to attend the wedding of the daughter of Hedetaka Kato the illustrious founder and chairman of Kashikey, the largest and best-known family-owned diamond and jewellery distribution company in Japan, also the exclusive distributors of our Tresoro wedding bands. Vartkess had just arrived from Armenia with exciting news and stories of unique opportunities for the jewellery business in Armenia.

Unbeknownst to most of us in the West, Communist Armenia was a major Soviet diamond-cutting and polishing center, employing over 3,000 workers and producing the highest-quality diamonds in the world. The state-run jewellery manufacturing company employed over 5,000 workers. Recently independent, gripped by war with Azerbaijan and still recovering from the devastating earthquake in 1988, Armenia hardly presented ideal conditions for foreign investors. But by bringing in rough diamonds from Antwerp, trail-blazing, patriotic Armenian businessmen, led by the Knadjians and the Arslanians, who were among the world’s most prominent diamond dealers, proved instrumental in keeping the diamond industry alive in Armenia.

Throughout the evening, Vartkess repeated his invitation for me to visit Armenia with promises of introductions to key industry and government officials in Yerevan. The pilgrimage to Armenia, to see Ararat with my own eyes, meeting my aunt and cousins and assisting our compatriots in the sacred task of rebuilding our nation, were appealing incentives. But around this time I had just been elected Vice-president* of the Canadian Jewellers’ Association, and with all my personal, business and travel commitments, a visit to Armenia in the near future didn’t seem likely.

The following morning over breakfast in the faraway land of the setting sun, I shared my thoughts with my best friend; could we not contribute toward building a new and better Armenia by launching an Armenian Jewellers’ Association? The rest is history.

The very first recruited member of the AJA was Pierre Hajjar, who figured among the world’s major pearl distributors from Japan. My brother and I had been regular visitors to the pearl capital of the world – Kobe, Japan – since 1979. Pierre and his uncle Rimon were instrumental in our foray into the pearl business. Their combined shipments constituted over 50 percent of all “Biwa” freshwater pearl exports from Japan. Pearl-hunting expeditions to Kobe were always exciting, and I very much enjoyed my cousin Pierre and his wife’s hospitality when staying over and sharing family and business discussions at their spacious Kobe apartment. Pierre enthusiastically endorsed the AJA concept, which gave me much hope. He promised to be in Yerevan if and when we launched the AJA.

The role of Armenia’s ambassador to Canada Garnik Nanagoulian can neither be underestimated nor undervalued. As a member of Friends of the Embassy in Ottawa, I was closely acquainted with the ambassador.

AJA 2011 Magazine article by Pierre Akkelian

“Creating specialized business Diaspora and homeland links is the most progressive idea ever,” he said. Soon after, Nanagoulian was appointed minister of industry and commerce and he relentlessly worked to mobilize the full support of the government of Armenia in favor of making the AJA a reality. Nanagoulian assigned a mutual friend and colleague, Hratch Kaspar, to the task of helping us organize the first Armenian Jewellers’ Convention in Yerevan. A Montrealer educated in Italy, Hratch worked at the Ottawa embassy and played a pivotal role in launching the AJA.

To give ourselves the necessary credibility, we decided to forward invitations to the Yerevan convention from the Ottawa embassy. Vartkess also contacted an internationally-renowned rough diamond dealer in Antwerp, Haig Arslanian, to ask him to get involved and take the lead. Haig initially refused, but a call from the Embassy by Hratch with promises of lobbying support to his fledging factory in Armenia secured Haig’s participation, hence the leading and recognizable name was added beside ours on the invitation.

There are an estimated 5,000 Armenian-owned jewellery companies in the world, but no data existed to invite the leading jewellers to our planned get-together in Yerevan. Invitations were forwarded to a list composed of 50 haphazardly-gathered names from around the world. We received 22 positive responses. As the date of the convention drew nearer, more and more people backed off from their commitments. I telephoned Minister Nanagoulian and informed him that we were considering canceling the convention due to lack of support and participation. “Even if only a handful of jewellers come, no matter how limited and timid, you must take the first steps,” he told us. Indeed, 11 jewellers from the Diaspora showed up in Yerevan, joined by two who just happened to be in Armenia at the time. To our surprise, we were overwhelmed by the interest shown by Yerevan-based jewellery industry leaders. More than two dozen participants joined us, most notably Gagik Abrahamian, the manager of Armenia’s diamond** factory, and Emile Grigorian, the manager of Armenia’s jewellery-manufacturing company, who were generous hosts and have since become our eternal colleagues and friends.

Gagik Yeghiazarian, director of the Armenian Development Agency, was our local liaison and organizer. Gagik was and to this day is an enthusiastic AJA supporter. He did a formidable job of organizing the convention, our meetings with then Prime Minister Robert Kocharian, and a dinner reception. We met Catholicos Karekin I and attended mass at Echmiadzin the next day. We were even invited to the independence celebration VIP party hosted by President Levon Ter-Petrosian. Gagik also rallied the media to promote our cause, as a result of which we were featured daily in the country’s newspapers and TV reports.

The AJA is a success story. Over a billion dollars of estimated trade has taken place between countless contacts and friendships that were forged thanks to the AJA. In 2012 we will be celebrating our 15th anniversary and I have never felt better knowing the organization is led by dedicated board members and headed by our energetic president, Gagik Gevorkian. I would like to take this opportunity to congratulate the newly-elected board members and our new president. I have no doubt Gagik’s dedication to the cause, consummate drive and proven business acumen will transform the AJA into a truly global brand and networking powerhouse.

The city of lights, Soviet Yerevan, was pitch-dark when I first arrived. At the crack of dawn, no words can describe my sentiments as I beheld Ararat from my hotel window for the first time, so close I could almost touch it. When we next meet in Yerevan in September 2011 the city will once

AJA 2011 Magazine article by Pierre Akkelian

more be flooded with lights, but nothing will surpass the glitter of the jewellery displayed by Armenian jewellers at the first International Yerevan Jewellery show. Come and touch Ararat and share our excitement celebrating a beautiful experience called Armenia!

Հիշում է Պիեր Աքքելյանը, որ հիմնադրման օրը՝ գլխավոր վեհաշողովին, Վարդգես Քնաջյանի հետ համատեղ ներկայացրեց AJA-ի կանոնադրությանը:

«...Երբ անոնց երկուսը աշխարհի որևէ մասում հանդիպեցին, տեսէ՛ք, թե անոնք արդեօք մի Նոր Հայաստան չեն ստեղծել ...», – գրել է Վիլյամ Սարոյանը: Ի՛նչ դիպուկ են այս բառերը նկարագրում AJA-ի ստեղծումը:

1990-ական թվականներին Արևմուտքում մեզանից շատերին հայտնի չէր, որ կոմունիստական ժամանակներում Հայաստանը Սովետական Միության՝ ադամանդ մշակող ամենակարևոր կենտրոնն էր, որտեղ աշխատող ավելի քան 3.000 մարդիկ արտադրում էին աշխարհում ամենաբարձրորակ ադամանդները: Թանկագին քարերի մշակման պետական ընկերությունում աշխատում էր ավելի քան 5.000 հոգի: Ադրբեջանի հետ պատերազմ մղող նորանկախ Հայաստանը, որը դեռ փորձում էր վերականգնվել 1988-ի ավերիչ երկրաշարժից, հազիվ թե իդեալական պայմաններ ներկայացներ արտաքին ներդրողների համար: Բայց Անտվերպենից անմշակ ադամանդներ ներմուծելով՝ խիզախ և հայրենասեր հայ գործարարները, Քնաջյանների և Արսլանյանների ղեկավարությամբ, ովքեր աշխարհում ադամանդների առևտրով զբաղվող ամենաակնազարկ անձանցից էին, կարևոր քայլ կատարեցին Հայաստանում ադամանդների արդյունաբերությունը կենդանի պահելու գործում:

Երեկոներից մեկի ընթացքում իմ ընկերը՝ Վարդգես Քնաջյանն ինձ հրավիրեց Հայաստան այցելելու և խոստացավ ինձ ծանոթացնել Երևանում արդյունաբերության ոլորտի կարևորագույն ներկայացուցիչների և պետական պաշտոնյաների հետ: Դեպի Հայաստան ուխտագնացությունս, Արարատն իմ սեփական աչքերով տեսնելը, մորաքրոջս ու զարմիկներիս հանդիպելը և երկիրը վերակառուցելու սուրբ գործում հայրենակիցներիս օգնելը գրավիչ հեռանկարներ էին: Բայց այդ ժամանակ ես նոր էի ընտրվել կանադացի ոսկերիչների միության Փոխնախագահ*, և՛ գործարար պարտավորությունների, և՛ ճամփորդությունների համատեքստում մոտ ապագայում Հայաստան այցելելու հավանականությունը փոքր էր:

Հաջորդ առավոտյան ես իմ մտքերը կիսեցի լավագույն ընկերոջս հետ. որքան լավ կլինեք եթե հնարավորություն ստեղծվեր ներդրում կատարել նոր ու ավելի լավ Հայաստանի ապագայի կառուցման գործում՝ ստեղծելով «Հայ ոսկերիչների միություն»: Շատ շուտով այդ միտքը դարձավ իրականություն, քանի որ Հայաստանի կառավարության հովանավորչության ներքո ստեղծվեց AJA-ը: Մնացածը, ինչպես ասում են, պատմություն է...

AJA-ի ստեղծման գործում չի կարելի թերագնահատել Կանադայում Հայաստանի դեսպան Գառնիկ Նանագույանի դերը:

«Սփյուռքի և հայրենիքի միջև մասնագիտացված գործարար կապեր ստեղծելն առաջադեմ գաղափար է», – ասաց նա: Շուտով Նանագույանը նշանակվեց ՀՀ արդյունաբերության և առևտրի նախարար: Նա AJA-ն իրականություն դարձնելու համար

AJA 2011 Magazine article by Pierre Akkelian

ակտիվ աշխատանք կատարեց ՀՀ կառավարության աջակցությունը ստանալու ուղղությամբ: Նանագույլանը Հրաչ Գասպարին՝ մեր համատեղ ընկերոջը և գործընկերոջը, հանձնարարեց օգնել մեզ Երևանում կազմակերպելու հայ ոսկերիչների առաջին համագումարը: Ծնունդով մոնրեալցի, Իտալիայում կրթություն ստացած Հրաչն աշխատում էր Օտտավայի դեսպանատանը և առանցքային դեր խաղաց AJA-ի հիմնադրման գործում: Բավարար հեղինակությունն ապահովելու նպատակով մենք որոշեցինք երևանյան համագումարի հրավերները ուղարկել հենց Օտտավայի դեսպանատանից: Վարդգեսը նաև կապ հաստատեց Անտվերպենում անմշակ ադամանդների առևտրով զբաղվող միջազգային հոշակ ունեցող Հայկ Արալանյանի հետ՝ խնդրելով վերջինիս նույնպես ներգրավվել այս գործում, ավելին, ղեկավարել գործընթացը: Հայկը սկզբում մերժեց, բայց դեսպանատանից Հրաչի կատարած զանգը, որի ժամանակ խոստացավ լոբինգ իրականացնել Հայաստանում Հայկի նորաստեղծ գործարանի համար, ապահովեց Հայկի մասնակցությունը: Այսպիսով, նրա ճանաչված անունը հայտնվեց հրավերների վրա՝ մեր անունների կողքին:

Այն ժամանակ աշխարհում կար հայ սեփականատերերին պատկանող մոտ 5. 000 ոսկերչական ընկերություն, բայց չկային դրանց տվյալները՝ առաջատար ոսկերիչներին երևանյան հավաքին հրավիրելու համար: Հրավերներն ուղարկվեցին աշխարհով մեկ պատահականորեն ընտրված 50 անձանց: Մենք ստացանք 22 դրական պատասխան: Համաժողովի օրվա մոտենալուն զուգընթաց մեր նախաձեռնությանն աջակցողների թիվը նվազում էր: Ես գանգահարեցի նախարար Նանագույլանին և տեղեկացրի, որ ցանկանում եմ չեղյալ համարել համաժողովը մասնակցության և աջակցության պակասի պատճառով: «Նույնիսկ եթե ընդամենը մի քանի ոսկերիչ գա, որքան էլ որ սահմանափակ լինի մասնակցությունը, դուք պետք է կատարեք առաջին քայլը», – ասաց նա:

Եվ իրոք, Սփյուռքից Երևան եկան 11 ոսկերիչներ, որոնց միացան ևս երկուսը, ովքեր այդ պահին Հայաստանում էին գտնվում: Երևանում հիմնված ոսկերչական արդյունաբերության առաջատարների հետաքրքրությունը նույնպես բավականին մեծ էր: AJA-ին միացան նրանցից ավելի քան երկու տասնյակ մասնակիցներ, որոնցից բավականին հայտնի էին Հայաստանի* ադամանդի գործարանի տնօրեն Գագիկ Աբրահամյանը և ոսկերչական** ընկերության տնօրեն Էմիլ Գրիգորյանը: Նրանց ներդրումը մեր միության կազմավորման մեջ անփոխարինելի էր: Առանց նրանց նվիրվածության ու կազմակերպչական տաղանդի անհնար էր պատկերացնել AJA-ի ստեղծումը, բացի այդ՝ նրանք իրենց առատաձեռն հյուրընկալությամբ շուտով դարձան ոչ միայն մեր գործընկերները, այլ նաև շատ լավ ընկերներ:

2012-ին մենք նշելու ենք AJA-ի 15-ամյակը: Ես ուրախ եմ, որ կազմակերպությունը ղեկավարվում է գործին նվիրված խորհրդի անդամների և մեր եռանդուն նախագահ Գագիկ Գևորգյանի կողմից: Շնորհավորում եմ խորհրդի նորընտիր անդամներին և մեր նոր նախագահին: Կասկած չունեմ, որ Գագիկի նվիրվածությունը մեր գործին, նրա էներգիան և գործարար խորաթափանցությունն AJA-ն կդարձնեն իսկապես համաշխարհային ճանաչում վայելող անուն և հզորագույն ցանց:

Բիեր Աքքելյան

AJA 2011 Magazine article by Pierre Akkelian

L'un des fondateurs de l'AJA, monsieur Pierre Akkelian a accepté gentiment de partager ses souvenirs avec nous et nous raconter la passionnante histoire de la création de l'AJA, ses premiers pas et son développement futur.

William Saroyan a écrit : « Car quand deux Arméniens se rencontrent quelque part dans le monde, voyez s'ils ne créent pas une nouvelle Arménie », ces quelques mots décrivent justement la création de l'Association des Joailliers Arméniens !

En 1991, au tout début de la première guerre du golfe, trois hommes d'affaires arméniens, passagers de première classe, du vol Canadian Airlines pour Tokyo ont été réunis par le destin : Vartkess Knadjian, président de la plus ancienne entreprise de diamants de Belgique, son frère Adom et moi. Nous avons passé quinze heures à discuter d'affaires mais de bien d'autres sujets.

À l'arrivée, Vartkess m'a aimablement introduit auprès de ses interlocuteurs japonais. Mon entreprise, Canadian Gem, allait leur vendre annuellement 15 000 alliances. À ce jour, un pourcent des jeunes japonais qui se marient portent une alliance Tresoro, pièce unique, faite à la main par des joailliers arméniens de Montréal.

Vartkess et moi, nous nous sommes de nouveau rencontrés à Tokyo en 1995, nous étions invité tous deux, au mariage de la fille de Hedetaka Kato, le célèbre fondateur et président de Kashikey, la plus grande et la plus connue société familiale de distribution de bijoux et de diamants au Japon. La société a également la distribution exclusive de nos alliances Tresoro. Vartkess arrivait tout juste d'Arménie avec de grandes nouvelles concernant des opportunités uniques pour le secteur de la joaillerie en Arménie.

La plupart d'entre nous à l'Ouest ne savait pas que l'Arménie communiste était un centre important de taille et de polissage de diamants, en URSS, employant plus de trois mille tailleurs de diamants et produisant des diamants de très grande qualité dans le monde dans une entreprise d'état de cinq mille ouvriers. Nouvellement indépendante, plongée dans une guerre contre l'Azerbaïdjan, à peine remise du dévastateur tremblement de terre de 1988, l'Arménie ne présentait guère de conditions idéales pour des investisseurs étrangers.

Mais grâce à l'introduction de diamants bruts d'Anvers par des hommes d'affaires, des pionniers et des patriotes arméniens conduits par les familles Knadjian et Arslanian, deux des plus remarquables familles de négociants de diamants dans le monde, l'industrie du diamant en Arménie a pu perdurer. Tout au long de la soirée, Vartkess ne cessa de renouveler son invitation à venir en Arménie, me promettant de m'introduire dans cette industrie-phare et auprès des représentants gouvernementaux d'Érévan.

Un voyage en Arménie, voir l'Ararat de mes propres yeux, rencontrer ma tante, mes cousins, aider mes compatriotes dans cette tâche sacrée qu'était la reconstruction de notre nation, étaient autant de motifs impérieux. Mais, à cette époque, je venais juste d'être élu Vice-président* de l'Association des Joailliers Canadiens, et avec mes engagements personnels, professionnels et déplacements, un voyage en Arménie ne m'apparaissait pas

AJA 2011 Magazine article by Pierre Akkelian

possible dans l'immédiat. Le lendemain matin, au petit-déjeuner dans ce pays lointain du soleil couchant, j'ai partagé mes réflexions avec mon meilleur ami : pourquoi ne pas contribuer à la construction d'une nouvelle et meilleure Arménie en lançant une Association des Joailliers Arméniens ?

Vous connaissez la suite.

Le tout premier supporter de l'AJA fut Pierre Hajjar, une des plus grandes personnalités parmi les distributeurs mondiaux de perles au Japon. Mon frère et moi-même nous rendions des visites fréquentes à la capitale mondiale de la perle, Kobe, au Japon et ce, depuis 1979. Pierre et son oncle Rimon ont participé à notre pénétration du marché de la perle. Toutes leurs expéditions confondues représentaient plus de 50% des exportations de la production des perles d'eau douces du Japon, du lac Biwa. Les voyages à Kobe, à la recherche de perles, ont toujours été passionnants et j'appréciais énormément l'hospitalité de la femme de mon cousin Pierre, les discussions familiales ou professionnelles échangées dans leur grand appartement. Pierre a soutenu avec enthousiasme l'idée de l'AJA, ce qui m'a donné énormément d'espoir. Il me promit alors d'être présent à Érévan lors du lancement de l'AJA.

Le rôle de l'ambassadeur d'Arménie au Canada, Garnik Nanagoulian ne peut-être ni ne doit être sous-estimé. En effet, à l'époque j'étais membre des Amis de l'Ambassade d'Arménie à Ottawa et à ce titre j'ai informé l'ambassadeur, Gagik Nanagoulian, de nos projets qui m'a répondu : « créer des liens commerciaux entre la diaspora et la mère patrie est une idée extrêmement avant-gardiste. » Quelque temps après, Gagik Nanagoulian, a été nommé ministre de l'industrie et du commerce et a travaillé sans relâche pour obtenir le soutien total du gouvernement arménien quant à la création de l'AJA. Monsieur Gagik Nanagoulian a désigné un ami commun et un collègue, Hratch Kaspar pour nous aider à organiser la première convention de la joaillerie arménienne à Érévan. Canadien de Montréal, éduqué en Italie, Hratch travaillait déjà au sein de l'ambassade arménienne d'Ottawa et il a joué un rôle fondamental dans le lancement de l'AJA.

Pour asseoir notre crédibilité, nous avons décidé que les invitations à la convention d'Érévan seraient envoyées de l'ambassade d'Ottawa. Vartkess, de son côté avait pris contact avec Haig Arslanian, un négociant de diamants bruts de renommée mondiale, lui demandant de s'impliquer dans nos projets et d'en prendre la tête. Haïg a tout d'abord décliné l'offre, mais grâce à l'appel téléphonique de Hratch provenant de l'ambassade avec des promesses de soutien à son usine qu'il venait d'ouvrir en Arménie, nous gagnâmes son adhésion. Nous avons enfin là, un nom connu et reconnu à ajouter aux nôtres sur les invitations.

On estime à cinq mille le nombre d'entreprises de joaillerie dans le monde appartenant à des Arméniens, mais il n'existait pas de répertoire de données permettant d'inviter ces joailliers à notre rendez-vous à Érévan. Les invitations furent lancées à partir d'une liste de cinquante noms tirés au hasard dans le monde. Nous reçûmes vingt-deux réponses positives. Plus la date approchait, plus nous avions de désistements du fait des

AJA 2011 Magazine article by Pierre Akkelian

obligations des uns et des autres. Je téléphonais donc au ministre Gagik Nanagoulian et l'informais que nous pensions annuler la convention en raison du peu de soutien et de participation. Il me répondit : « Même si peu de joailliers viennent, peu importe que leur nombre soit limité ou faible, vous devez faire les premiers pas ». Onze joailliers issus de la diaspora étaient présents à Érévan, deux autres joailliers installés en Arménie se sont joints à nous. Nous avons été surpris et émus par l'intérêt qu'ont manifesté ces chefs de l'industrie de la joaillerie, installés à Érévan, en particulier les dirigeants des Mines d'Or d'Arménie.

C'est ainsi qu'un peu plus d'une dizaine de participants nous ont rejoints : citons en particulier, le membre du parlement, Gagik Abrahamyan, le directeur* de la plus grande usine d'état de diamants, Shoghaken et Emil Grigoryan, le directeur** de la société de fabrication de la joaillerie d'Arménie***. Gagik et Emil furent des hôtes extrêmement généreux et délicats et ils sont à jamais devenus nos collègues et amis.

Gagik Yeghiazarian, directeur de l'agence de développement arménienne a été notre correspondant et organisateur sur place. C'était un supporter enthousiaste de l'AJA, il a effectué un travail formidable quant à l'organisation de notre convention, des entretiens avec le premier ministre de l'époque, Robert Kotcharyan, et à la mise en place du dîner-réception. À cette occasion nous avons eu le privilège de rencontrer le catholicos Karékine Ier et d'assister à la messe, le lendemain. Gagik a aussi rallié les médias à notre cause, et nous figurions régulièrement dans les journaux et reportages télévisés du pays. Grâce à notre nouvel et précieux ami, le membre du parlement Gagik Abrahamian, nous fûmes les hôtes de la réception organisée pour l'indépendance par le président Levon Ter-Petrossian.

La fondation officielle de l'AJA s'est déroulée à Érévan, le 3 octobre 1998, sous les auspices du tout nouveau président élu Robert Kochari/yan et avec la bénédiction de Karékine I, catholicos de tous les Arméniens. Des joailliers remarquables venus de vingt pays différents participèrent avec enthousiasme et soutinrent le lancement officiel de l'AJA. Plus tôt dans l'année, lors de la foire internationale de Bâle, en avril, nous avons tenu une réunion préparatoire pour élire un groupe de joailliers du monde entier qui serait le noyau de l'organisation afin de promouvoir et créer les statuts de l'association, etc. Nous organisâmes ainsi notre premier dîner de l'AJA à Bâle, qui depuis lors est devenu une tradition.

L'AJA devenait une « succes story ». Un milliard de dollars ont été échangés grâce aux contacts de l'AJA et des amitiés durables se sont forgées. En 2012, nous allons célébrer notre 15ème anniversaire et je ne me suis jamais aussi senti aussi bien en sachant que l'organisation allait être dirigée par des membres nouvellement élus et conduits par notre énergique président, Gagik Gevorkyan. Je n'ai aucun doute au sujet du dévouement de Gagik Gevorkyan, de son dynamisme et de son sens des affaires qui transformeront l'AJA en une véritable marque mondiale et en un réseau d'acteurs dynamiques.

AJA 2011 Magazine article by Pierre Akkelian

Lorsque je suis arrivé la première fois à Érévan, cette ville de lumière, sous l'ère soviétique, il y faisait noir comme dans un four. Lorsque je l'ai contemplée pour la première fois, aucun mot ne peut décrire mes sensations à l'instant où j'ai contemplé l'Ararat de mon hôtel. Mes fenêtres étaient si proches que je pouvais presque le toucher. À l'occasion de notre prochaine réunion à Érévan, en septembre 2011 ou 2012, la ville sera encore une fois inondée de lumière mais rien n'égalera l'éclat de la joaillerie exposée par les orfèvres arméniens au premier salon international de la joaillerie à Érévan. Venez toucher l'Ararat et partagez avec nous une belle expérience appelée l'Arménie.

Post print corrections:

* President/ նախագահ

** Recently- privatized/ վերջերս սեփականաշնորհված ադամանդի գործարանի տնօրեն Գագիկ Արրահամյանը

*** Recently- privatized/ նույնպես վերջերս սեփականաշնորհված ոսկերչական ընկերության տնօրեն Էմիլ Գրիգորյանը: